

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я прокинулась від в'язкого сну без сновидінь і кілька секунд не могла збагнути, де я. Я не панікувала, принаймні спочатку. Зі мною таке вже траплялося, у дідуся з бабусею на їхній розсувній канапі або під час нашої подорожі на озеро Великий Ведмідь у незнайомому номері мотелю. Де я? О, так, тепер пригадую. Ті сплутані перші кілька секунд, коли я прокидаюсь не у власному ліжку, вони не страшні. Зазвичай ні.

Але цього разу було інакше. Коли я розплющила очі, все навколо було біле — стіни, постіль, жорстка синтетична подушка в мене під коліном. «Що не так із моїм коліном?» Я заплющила очі. «Думай, Голлі... думай». У темряві я чула стишений шепіт, глухий деренчливий звук кілець занавіски по металевому карнизу. А ще там був якийсь нудотний запах. Антисептика, з підтонами смерті та брудних підгузків. Я знала цей запах. Я його ненавиділа. Минулого разу він означав екстрений кесарів розтин, який мені дивом пощастило пережити.

Нараз я зрозуміла. Секунду до того ще не тямилася, а тепер зрозуміла. Це вдарило мене наче коліном нижче пояса. Я скрикнула. Біль був нестерпний. Наче тисяча рук смикала мою шкіру, відриваючи її від кісток. Я розуміла, що волаю, але не могла зупинитися. Бо згадала.

Я все згадала.

РОЗДІЛ 1

Спочатку я помітила квіти. Їх там були тисячі, усіх кольорів, що граційною літерою S вигиналися вздовж фасаду будинку. Мені було цікаво, чи потрібно їх щороку пересаджувати наново. Я подумки занотувала собі це з'ясувати.

Будинок був більший, ніж я очікувала. Добре, що вони не дозволили мені його вибирати, бо я посоромилася б обрати аж такий розкішний. Передні двері були високі, пофарбовані яскраво-червоним. Над дверима пара фронтонів під лад їм, схожа на великі очі з кутастими бровами, вдивлялася в небо. Там була кільцева доріжка, щоб під'їжджати та від'їжджати не розвертаючись. Замість простого старого асфальту вона була вимощена світло-сірою цеглою, викладеною візерунком, що нагадував розкрилену блискавку. Я не могла вирішити: подобається мені цей візерунок чи у мене від його споглядання крутиться голова.

Еван перейшов на мій бік і відчинив для мене дверцята машини. Я не подякувала. Я ніколи не дякувала Еванові. Аварія сталася не з його провини, але це не означало, що я мала бути з ним люб'язною.

Саванна, моя донька-підлітка (і єдина причина, чому я ще не прийняла увесь вікодин, який мені дали в лікарні, одним махом), відмовилася поїхати на оглядини будинку. Вона сказала, що втомилася, але я знала

справжню причину, чому вона не захотіла поїхати. Я теж не хотіла бачити Евана, але ми всі на це погодились, тож шляху для відступу не було. Крім мене, Евана та його злого боса, Саванна єдина знала, чому я тут, дивлюся на цей красивий будинок. Будинок, який я ніколи не змогла б собі дозволити, але який стане моїм, досить лише кивнути головою.

— Що думаєте? — спитав Еван, хоча я ще не встигла навіть вийти з машини.

Якби мені загадали, скільки йому років, я сказала б, що він приблизно мого віку. Можливо, трохи старший. Максимум сорок. Мені було цікаво, чи одружений він. Обручки на пальці в нього не було.

— Мені подобаються квіти, — сказала я йому.

— Вони розкішні, еге ж? У вас, звісно, буде садівник.

«Звісно». Еван постійно казав це слово. «Ми, звісно, про все подбаємо. Якщо маєте якісь запитання, ви, звісно, можете телефонувати о будь-якій годині». По вихідних він іноді надівав вицвілу синю бейсболку з літерою Y на ній. Емблемою Єлю. Вочевидь він там навчався. Мені було цікаво, чи спеціалізувався він на лизанні дуп, бо дуже вже добре це вмів.

Я попрямувала до передніх дверей. Коліно згиналося погано, але я намагалась не кульгати, ідучи нерівною цегляною доріжкою. Я вже завершила свої вісім тижнів фізіотерапії, але Еван сказав, що сеанси можна продовжити, якщо я захочу. «Звісно».

Він піднявся за мною на ганок. Не зовсім ганок — так, вхід із навісом, щоб можна було відчиняти двері не під дощем. Біля дверей стояла невеличка дерев'яна лавка. Вона здавалась новісінькою. Мені було

цікаво: йшла вона в комплекті з будинком чи то Дупо-лиз привіз її сюди.

Еван запропонував мені ключ.

— Зробіте мені ласку?

Він усміхнувся мені. Мені було цікаво, про що він думає. Я не уявляла, що він почувається винним переді мною, вже ні. Він, мабуть, думав, що я — найщасливіше стерво на планеті. Коли в тебе достатньо грошей, продається все. І я це доводила.

Я взяла в нього ключ і відімкнула двері. Замок був важкий і гучно клацнув відсуваючись. Не знаю, наскільки широкий був дверний отвір, але пам'ятаю, подумала, що крізь нього можна закотити рояль — не маленький, як у барах, а великий, у формі груші, як у модних готелях та торговельних центрах.

Підлога з вузлуватого дерева була кольору кориці: «До пари запаху цього місця», — подумала я. Вершковованільні стіни та імбирно-пряникові занавіски змушували мене почуватися так, наче я потрапила в чай лате. У мене аж очі засльозилися від досконалості всього цього. Щастя водночас із соромом та горем — цього було достобіса багато.

Я вислизнула зі своїх черевичків і пройшла крізь величній передпокій, під люстрою у формі колеса від фургона з лампочками розміром із тенісні м'ячики. Мені було цікаво, де такі купують. І як я їх узагалі мінятиму.

Їдальня (там була їдальня!) була просто-таки взята із серіалу «Абатство Даунтон», з широким дерев'яним столом та вісьмома стільцями з високими спинками. Це чотири стільці (вечерю на дванадцятьох, хто там

е!) стояли на сторожі біля низького буфета. Мені було цікаво, чи є там порцеляна. Глянути я не наважилася.

Далі я пройшла на кухню, що мала «острівець», за яким можна було сидіти. Там були лише три стільці, але місця вистачило б і для шести. Не те щоб мені знадобилося більше, аніж три. Ми житимемо тут лише вдвох із Саванною, і я не планувала запрошувати гостей на сніданок. Якби ми були звичайною родиною, то, мабуть, їли б у закутку, відгородженому скляними стінами з розложистими соснами одразу за ними.

Там були ще й офіційного вигляду вітальня, якою я не користуватимусь, і кабінет із вбудованими книжковими шафами, який мені так само не знадобиться. Вони здаватимуться геть недоречними, якщо їх не заповнити, тож мені доведеться або тримати двері зачиненими, або ж захопитися читанням.

Сходи на другий поверх вкривав килим, але я підіймалася ними повільно. Фізіотерапевт наказав мені не панькатися з коліном, зміцнювати ногу й долати біль. Але я все одно трохи спиралася на поруччя, приємно відчуваючи під долонею, що вони гладенькі та широкі.

Нагорі були три спальні. Перші дві звичайного розміру, але з ваннами та балконами, завдяки чому кімнати здавалися більшими. Головна спальня була в кінці коридору. Я поштовхом відчинила подвійні двері і зупинилася на порозі.

Я розуміла, що вони просто мусили укомплектувати її ліжком королівських розмірів — цей простір видавався б смішним з чимось меншим. Але я ще в житті не бачила такого ліжка. Воно здавалося водночас пишним і жорстоким.

У ногах ліжка був великий пуф для ковдр. Поряд із ним стояла шикарна канапа, розвернута до каміна, викладеного дрібними скельцями, схожими на ті, які бачиш, коли розбивається вітрове скло. Це була радше квартира, ніж спальня, і мені було цікаво, що я робитиму з двома шафами в людський зріст, тепер коли я вже сама. «Чи вистачить виділених мені грошей на те, щоб заповнити їх новим одягом? І що мені буде потрібно з нового одягу?»

Я сіла на ліжку і глянула крізь подвійні французькі двері, що вели на балкон (насправді радше веранду) з двома шезлонгами, прикрашений штучною травою. Краєвид заповнювали дерева та небо. Що це, гадала я: будинок мрії? Чи приватна в'язниця?

Багато секретів точно потрібно було замкнути всередині.

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

На тротуарі вже зібрався невеличкий натовп. Це була вузька житлова вуличка з квадратними одноповерховими будиночками, розкиданими між уже не нових багатоквартирних будівель. Над головою в мене висіла на дротах пара кросівок. Хтось колись казав мені, що це означає «тут продають наркотики», але не певен, чи варто цьому вірити. Я маю на увазі, якщо той тип знав, що це означає наркотики, то й поліція теж, чи не так?

Я припаркував свій «ренджровер» на безпечній відстані і дійшов сюди пішки. Я просканував обстановку: пара з голими ногами, вдягнена для бігу, літня жінка з возиком, жінка в літній сукні та сандалях з татуваннями по руках, троє підлітків, які, мабуть, мали б зараз бути у школі.

Ще кілька глядачів визирали на вулицю з ганків та веранд. Загалом я налічив дев'ятьох. Один із них, темно-волосий чоловік у яскравому спортивному костюмі, наставив на місце аварії смартфон, можливо, сподіваючись здобути собі популярність у соцмережах живим стрімом кровопролитної трагедії. Щодо саме його популярності я впевнений не був, але знав, що такий контент часто стає вірусним, тому тримався від нього на відстані.

Я пробрався до поліціанта у формі, що охороняв місце аварії. За кілька метрів від нього по діагоналі стояла

швидка з відчиненими дверцятами для прийому постраждалих. І тоді я подивився вниз.

До горла мені підступила нудота. Я зрозумів, чому вони накрили тіло. Цей чоловік явно загинув від удару. Голова була вдавнена, наче частково здутий баскетбольний м'яч, а ноги зігнуті, наче в ганчір'яної ляльки, з кінцівками, напханими ватою замість кісток.

Позадкувавши, я заплутався у власних ногах і ледве не впав на двох співробітниць швидкої допомоги, що вкладали на каталку постраждалу жінку.

— Вибачте, — пробурмотів я.

Сорочка на жінці була розідрана, і я бачив її голі груди. Коліно на одній нозі забинтовано. Голова була у крові, що проступала крізь товстий шар марлі на лінії волосся. Вії в неї злегка тріпотіли, наче вона балансувала на межі втрати свідомості. Одна кисть стискала та розтискала, наче намагалася схопити щось, що мало бути там, але несподівано зникло.

— Перепрошую, офіцере, — сказав я найближчому до тіла поліціантові в формі. Голос у мене тремтів, але не з тієї причини, про яку він, мабуть, подумав. — Ця жінка, я...

Я запнувся. Я не хотів брехати копові, але мені була потрібна інформація, яку б він не повідомив сторонньому.

— Здається, я знаю цю родину. Я хочу допомогти, якщо зможу.

Почасти це була правда. Я справді хотів декому допомогти. Я ніколи не казав, що жертві.

— Будь ласка, можете сказати мені її ім'я? Я лиш хочу пересвідчитися, перш ніж... — Перш ніж що? Господи, куди це мене заведе? — Перш ніж втручатися.

Коп глянув на мене. Він мав бронзову пластинку з іменем, що ідентифікувала його як офіцера Келлогга. Це